

Arrest

nr. 217 608 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. GOEDHUYS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 februari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 11 september 2015 en dient op 18 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 juni 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 12 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de etnische groep van de Pashtunen te behoren. U bent een 18-jarige soennitische moslim en bent geboren in het dorp Dawran Kali (district Dasht-i Archi, provincie Kunduz). U woonde daar sinds uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan samen met uw vader en moeder, uw twee broers en uw zus. Uw vader werkte sinds 5-6 jaar als aannemer in het district. Hij bouwde huizen voor de mensen maar nam ook projecten van de overheid aan zoals bijvoorbeeld een checkpoint opbouwen.

Ongeveer twee weken voor uw vertrek zijn de taliban naar uw huis gekomen. Ze bedreigden uw vader dat hij moest stoppen met zijn werk voor de overheid. Uw vader zei hen dat hij niet enkel voor de overheid werkt en ook voor hen zou kunnen werken of voor andere mensen. Dit overtuigde de taliban echter niet, ze zeiden hem dat hij gewaarschuwd werd en dat hij nu zelf mocht beslissen. Uw vader trok zich echter niets aan van deze bedreiging en ging verder met zijn werk. Twee dagen later werd uw vader meegenomen vanop zijn werkplaats. Jullie hadden die avond niets vernomen van uw vader. 's Nachts belde hij jullie op om te laten weten dat hij werd meegenomen door de taliban. Hij belde niet van zijn eigen nummer. Jullie hebben hem nadien proberen terug te bellen op dat nummer maar tevergeefs, jullie konden hem niet bereiken.

Twee weken later zijn de taliban opnieuw naar uw huis gekomen. Uw moeder deed open en de taliban zeiden haar dat u zich moest aansluiten bij hen. Toen uw moeder u dit vertelde zei u haar dat ze u niet met rust zouden laten en dat ze terug zouden komen. Ze besprak dit met haar broer en uw oom langs moederszijde heeft uw vertrek uit Afghanistan geregeld.

U bent diezelfde nacht vertrokken uit Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België. U heeft er ongeveer 3 maanden over gedaan om van Afghanistan tot België te komen. Op 11 september 2015 kwam u aan in België en op 18 september 2015 diende u een asielaanvraag in. Na uw vertrek uit Afghanistan is uw familie verhuisd naar het huis van uw oom, hij woonde vlak naast jullie, jullie huizen werden slechts gescheiden door een muur.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat de taliban u zullen vermoorden.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara, de taskara van uw vader en de enveloppe waarin deze werden opgestuurd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS gehoorverslag p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw

eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat of zich daar mogelijk al eerder gevestigd had, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u tot vlak voor uw vertrek uit Afghanistan in de provincie Kunduz heeft gewoond. Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw kennis van recente belangrijke incidenten of gebeurtenissen in uw regio niet kon overtuigen. Vooreerst werd u gevraagd of u gehoord had over een incident dat had plaatsgevonden tijdens een Buzkashi-spel in Dawra in het provinciecentrum van Kunduz, u zei echter dat u daar zelf niet geweest bent en het dus ook niet weet (CGVS p. 8). Nochtans heeft er hier op 25 maart 2014 een zelfmoordaanslag plaatsgevonden die gericht was op de bekende commandant Mir Alam maar waaraan hij ontsnapte terwijl er wel verschillende mensen omkwamen en een twintigtal gewond raakten (zie toegevoegde landeninformatie 1). De loutere verklaring dat u daar niet geweest bent, maakt uw gebrek aan kennis over dit incident niet aanvaardbaar aangezien commandant mir Alam een zeer bekende persoon is in Afghanistan en vooral in Kunduz een prominente rol speelt (zie toegevoegde landeninformatie 2) waardoor dergelijk incident toch wel ook de aandacht van de lokale bevolking zou trekken. Gevraagd naar incidenten die voor uw vertrek uit Afghanistan in uw district hebben plaatsgevonden, kan u enkel vaag vertellen over enkele incidenten waarbij talibanmilitanten zijn omgekomen. Zo sprak u over een explosie in de Tor Khel straat waarbij 12 talibs omkwamen, een incident in Zier Jumaat waarbij 4 talibs omkwamen en bij Nahr-e Kohna waar er ook 4 talibs vermoord werden (CGVS p. 24). U bent niet in staat om deze incidenten te situeren in tijd en kan er verder ook niets meer over vertellen. Gelet op de veiligheidssituatie in Dasht-i Archi en in het grootste gedeelte van Afghanistan, kunnen dergelijke incidenten altijd en overal voorkomen. Zo blijkt ook uit objectieve informatie dat wegens de verschillende gevechten tussen de veiligheidsdiensten en de taliban, er regelmatig talibanleden omkomen (zie toegevoegde landeninformatie 3). Bijgevolg is het louter opsommen van dergelijke incidenten, zonder verdere details te kunnen geven, niet voldoende om uw kennis hierover aan te tonen. Als grootste incident vermeldt u de steniging van een jongen en een meisje in Mulla Qouli, dit incident zou ongeveer 2-3 jaar voor uw vertrek plaatsgevonden hebben (CGVS p. 24). Uit objectieve informatie blijkt dat dergelijk incident plaatsvond op 15 augustus 2010 (zie toegevoegde landeninformatie 4) en dus niet recent voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan heeft plaatsgevonden. U gevraagd om enkele recentere incidenten op te noemen, zegt u dat u enkel die incidenten kent en dat er op de nacht van de steniging van dat koppel ook een aardbeving was maar dat deze niet zo veel schade heeft aangericht (CGVS p. 24). Of deze aardbeving effectief diezelfde nacht heeft plaatsgevonden, kan noch bevestigd, noch weerlegd worden maar aangezien dit incident plaatsvond in 2010 zou deze vernoemde aardbeving ook niet recent voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan hebben plaatsgevonden. Bovendien zei u ook dat deze de 4 grote incidenten waren en dat het grootste incident de steniging van de jongen en het meisje was (CGVS p. 24). Het is toch wel opvallend dat u verder geen veiligheidsincidenten kan noemen terwijl de taliban sinds april 2015 actief bezig waren met het uitvoeren van hun lenteoffensief en zo op 22 juni 2015 het district Dasht-i Archi veroverden wat gepaard ging met verschillende hevige gevechten, 2 dagen na de val van het district Chahar Dara dat ook in de provincie Kunduz gelegen is (zie toegevoegde landeninformatie 5). U gevraagd wanneer de val van Dasht-i Archi in handen van de taliban was, zegt u dat dit in 1394 (2015) was (CGVS p. 20) maar kan u dit niet preciezer situeren in tijd (CGVS p. 22). U verklaarde ongeveer 3 maanden over uw reis van Afghanistan tot België gedaan te hebben (CGVS p. 15). Volgens de informatie uit het administratief dossier zou u op 11 september 2015 in België aangekomen zijn. Dit zou er op neerkomen dat u ongeveer in juni 2015 vertrokken zou zijn uit Afghanistan. U verklaarde dat de ramadan bij uw vertrek nog niet begonnen was en dat de ramadan 5 dagen à 1 week na uw vertrek begon (CGVS p. 15). De ramadan vond in 2015 plaats van 17 (18) juni tot 16 (17) juli 2015 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uitgaande van uw verklaringen, zou u dan rond 10 juni 2015 vertrokken zijn uit Afghanistan. Er mag dan ook redelijkerwijze van u, die verklaart kort voor de val van het district Dasht-i Archi vertrokken te zijn, verwacht worden dat u toch meer incidenten zou kunnen opnoemen. Tegenstrijdig met bovenstaande bevindingen verklaart u plots dat u met de val van Kunduz-stad op 6 mizan 1394 (= 28 september 2015 omgerekend naar de

westerse kalender) in Dasht-i Archi was (CGVS p. 22), hetgeen ook niet mogelijk is aangezien u op 18 september 2015 uw asielaanvraag indiende.

U gevraagd wie het districtshoofd van Dasht-i Archi was bij uw vertrek zegt u dat dit Sheikh Nasruddin was en dat zijn voorganger, zijn vader Sheikh Sadruddin was en dat hij is omgekomen tijdens een zelfmoordaanslag na de val van Dasht-i Archi in 1394 (CGVS p. 20). U kon verder noch over de omstandigheden van deze aanslag spreken, noch kon u zeggen of Sheikh Sadruddin eerder ook al ontsnapt was aan aanslagen (CGVS p. 21). Sheikh Sadruddin is overleden op 30 augustus 2013 tijdens een zelfmoordaanslag aan een moskee (zie toegevoegde landeninformatie 6) en dus niet zoals u beweert na de val van het district in handen van de taliban in 1394. Bovendien blijkt uit deze objectieve informatie dat hij eerder aan verschillende aanslagen ontsnapt was. U kon ook niet zeggen voor hoe lang hij districtshoofd was, zelfs niet of dit al dan niet voor een lange periode was, net zoals u niet in staat was om dit over zijn opvolger als districtshoofd Nasruddin te zeggen (CGVS p. 20-21). Nochtans was Sheikh Sadruddin voor een vrij lange periode districtshoofd, namelijk vanaf 2009 tot zijn dood in 2013, en heeft zijn zoon Nasruddin het sindsdien overgenomen van hem (zie toegevoegde landeninformatie 7). Hierbij dient er ook opgemerkt te worden dat, aangezien u aangeeft dat Nasruddin districtshoofd was bij uw vertrek en u zegt dat Sheikh Sadruddin zijn voorganger was en omkwam tijdens een zelfmoordaanslag na de val van Dasht-i Archi in 1394, u ook insinueert dat u tijdens de val van Dasht-i Archi nog in het district zou zijn (u zou dit nieuws vernomen hebben van vrienden of via de radio), hetgeen ook tegenstrijdig is met bovenstaande bevindingen. Gelet op deze vaststellingen, lijkt het er dan ook op dat u aan aantal zaken ingestudeerd heeft ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS. Dit wordt versterkt wanneer er verder gepeild wordt naar uw kennis van belangrijke figuren in de regio. U gevraagd naar de provinciegouverneur van Kunduz bij uw vertrek zegt u dat dit Mohammad Omar Safi was. U kan echter geen verdere informatie over hem geven met als verklaring dat u niet voor de overheid werkte (CGVS p. 9). De verklaring die u hier geeft houdt geen steek, het is niet omdat u niet voor de overheid werkt dat u niets zou kunnen weten over deze lokaal bekende personen. U gevraagd of hij al lang gouverneur was voor uw vertrek, zegt u dat zijn voorganger Ghulam Sakhi Baghlani was. U erop gewezen dat dit geen antwoord is op de vraag, geeft u nogmaals geen antwoord op de vraag en zegt u dat Omar Safi de gouverneur was bij uw vertrek en dat u niet weet wie momenteel de gouverneur is. Net zoals u over Mohammad Omar Safi niets meer kon vertellen, kon u dit ook niet voor Ghulam Sakhi Baghlani en zijn voorganger Mohammad Anwar Jigdalak (CGVS p. 10). Het feit dat u de opeenvolgende gouverneurs kan opnoemen, maar zonder verdere details over hen te geven, is niet voldoende om uw kennis aan te tonen. Bovendien zei u dat u van de ouderen had gehoord dat het eerst die gouverneur was, dan die. U gevraagd of ze dit bij elke nieuwe gouverneur vermeldden of dat ze u een opsomming van de opeenvolgende gouverneurs hadden gegeven, zegt u "Ik heb enkel van mijn grootouders en oom langs moederszijde gehoord dat het eerst die de gouverneur was en na hem die" (CGVS p. 10). Op zich kan men zich al afvragen waarom u enkel dergelijke opsomming van namen zou te horen krijgen. Er werd nog verder gepeild naar uw kennis over belangrijke figuren en zo werd u gevraagd of u Hamidullah Danishi, de "deputy" gouverneur van de provincie Kunduz kent (zie toegevoegde landeninformatie 8), waarop u antwoordde deze persoon niet te kennen (CGVS p. 10). U gevraagd wie het hoofd van de veiligheid van het district Dasht-i Archi en de provincie Kunduz was bij uw vertrek, zegt u dat dit respectievelijk Hamid Agha en Qaseem Jangal Bagh waren maar kon u opnieuw geen verdere informatie geven over deze personen (CGVS p. 11). U gevraagd of u Noor Khan kent, voormalig hoofd van de veiligheid van het district Dasht-i Archi die omkwam tijdens een aanslag en voorganger van Hamid Agha (zie toegevoegde landeninformatie 9+7), zegt u dat u hem niet kent maar wel Anwar Jigdalak kent (CGVS p. 21). Deze personen hebben echter niets met elkaar te maken en is het dus ook niet duidelijk om welke redenen u hier Anwar Jigdalak aanhaalt, een voormalig provinciegouverneur van Kunduz (zie toegevoegde landeninformatie 10), over wie eerder in het gehoor op het CGVS werd gesproken maar u ook niets meer over kon vertellen (CGVS p. 8). U gevraagd of er leden van de Afghan Local Police (ALP) aanwezig waren in uw district, zegt u dat u niet weet wat de situatie nu is maar dat er vroeger geen ALP was in het district (CGVS p. 21). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat er in Dasht-i Archi wel degelijk ALP aanwezig was en dat ze de dorpelingen bovendien vaak lastig vielen en Ushar of Zakat eisten van hen in ruil voor het beveiligen van de regio. Zo werden er zelfs in 2013 enkele landbouwers vermoord door een ALP lid omdat ze weigerden om hem Ushar te geven, hetgeen zelfs tot protest had geleid in Dasht-i Archi (zie toegevoegde landeninformatie 10). Het feit dat u hier niets over kan zeggen tijdens het gehoor op het CGVS, doet het CGVS verder twifelen over uw verblijf in de regio.

De geloofwaardigheid van uw verblijf in Dasht-i Archi tot midden 2015 wordt verder ondermijnd wanneer gepeild wordt naar uw kennis over de omgeving in uw regio. U kon de weg van uw huis naar het districtscentrum beschrijven en andere dorpen in de omgeving van uw dorp opnoemen maar dit volstaat

niet om uw verblijf aan te tonen. Gevraagd welke dorpen er nog rond het districtscentrum van Dasht-i Archi liggen, zegt u dat u dit niet weet omdat u niet vaak naar het districtscentrum ging maar vaak naar de Mulla Qouli bazaar ging (CGVS p. 5-6). Vervolgens werd er u gevraagd om dan de dorpen die rond Mulla Qouli liggen op te noemen maar ook hier slaagde u niet in met de verklaring dat er geen dorpen liggen rond Mulla Qouli (CGVS p. 6). Uit objectieve informatie valt duidelijk op te maken dat er wel degelijk andere dorpen rondom Mulla Qouli liggen (zie toegevoegde landeninformatie 12). Het feit dat u deze niet kan opnoemen maar wel aanhaalt in staat te zijn om de weg van uw dorp naar Mulla Qouli te beschrijven geeft het CGVS nogmaals de indruk dat u enkele zaken ingestudeerd heeft (CGVS p. 6). Verder zei u dat er ook rond het dorp Babur Kalai (Babori qala) geen andere dorpen liggen en geconfronteerd met het feit dat dit niet mogelijk is en ook niet overeenkomt met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie toegevoegde landeninformatie 11), zegt u dat u daar zelf niet geweest bent en dat uw oom langs moederszijde daar woont. Nochtans ging u wel uw oom bezoeken, dus bent u in dit geval wel in dit dorp geweest en zou u toch in staat moeten zijn om enkele dorpen in de omgeving op te noemen (CGVS p. 7). U vernoemde correct de Amu rivier tijdens het gehoor en zei dat dit een belangrijke rivier was. Gevraagd waarvoor deze rivier belangrijk was, kon u enkel zeggen dat het een grote rivier was en dat het een belangrijke rivier is in Dasht-i Archi (CGVS p. 18). De Amu rivier wordt vooral gekenmerkt omwille van de grens met Tajikistan en de welbekende 'Vriendschapsbrug' over deze rivier die Afghanistan met Tajikistan verbindt, waar tevens ook Sher Khan Port, een van de belangrijkste handelspoorten van Kunduz, ligt (zie toegevoegde landeninformatie 12). Er mag dan redelijkerwijze ook verwacht worden dat u, die beweert heel zijn leven in Dasht-i Archi geleefd te hebben, toch over ten minste één van deze kenmerken had kunnen spreken. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot uw beweerde vertrek, namelijk de periode rond 10 juni 2015, in het district Dasht-i Archi gelegen in de provincie Kunduz verbleven te hebben.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Dasht-i Archi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 6 juni 2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U

werd er op gewezen dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Naast het feit dat uw verblijf in Dasht-i Archi ongeloofwaardig is, zijn de asielmotieven die u aanhaalt ook niet geloofwaardig. Uw vader was aannemer en op een dag nam hij een project van de overheid aan waardoor hij problemen kreeg met de taliban (CGVS p. 25). Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u het CGVS niet heeft kunnen overtuigen van het beroep van uw vader. Naast het feit dat u geen enkel document kon voorleggen om toch aan te tonen dat uw vader wel degelijk dit beroep uitoefende, kon u ook maar zeer vaag vertellen over zijn werkzaamheden. U gevraagd om voorbeelden te geven van scholen of gebouwen die uw vader heeft opgebouwd, kon u enkel de Dawran Kali school en een checkpoint in Babur vermelden (CGVS p. 14). Nochtans had u vermeld dat uw vader thuis wel sprak over zijn werk en dat hij vertelde aan welke projecten hij werkte, zoals bijvoorbeeld een school, een checkpoint, een huis (CGVS p. 13). U haalde ook aan dat uw vader dit beroep reeds gedurende 5 à 6 jaar uitoefende (CGVS p. 12). Het CGVS is van oordeel dat u in staat zou moeten zijn om toch uitgebreider te kunnen vertellen over het werk van uw vader. U gevraagd hoe uw vader begonnen is met dit beroep zegt u dat hij samen met een andere vriend hiermee begonnen is maar kon u niet veel meer vertellen over die vriend (CGVS p. 13). Het is dan ook niet duidelijk wat de functie van deze vriend precies was want even later in het gehoor zegt u dat deze vriend niet samenwerkte met uw vader maar dat hij projecten aanbood aan uw vader en dat uw vader dan al dan niet inging op dit aanbod (CGVS p. 27). U gevraagd tot wanneer uw vader dit werk heeft uitgevoerd zegt u dat hij dit heeft gedaan tot hij werd meegenomen door de taliban (CGVS p. 14). Gevraagd om dit te situeren ten opzichte van uw vertrek zegt u dat u al 2 jaar in België bent en dat het dus 2 jaar geleden is (CGVS p. 14). Hetgeen u hier doet is de ontvoering van uw vader situeren ten opzichte van uw verblijf in België en niet ten opzichte van uw vertrek uit Afghanistan, deze twee zaken zijn echter niet hetzelfde. U kon evenwel aangeven in welk jaar dit was, noch in welke maand, u kon zelfs niet zeggen of het in die periode warm of koud was (CGVS p. 15). Hoewel niet verwacht kan worden dat u van alle gebeurtenissen concrete data weergeeft, kan wel verwacht worden dat u deze belangrijke gebeurtenissen die de kern van uw asielrelaas vormen kan situeren in de tijd ten opzichte van bepaalde andere gebeurtenissen.

Deze vaagheden zetten zich verder bij het uiteenzetten van uw asielmotieven. U gevraagd wanneer de taliban naar uw huis zijn gekomen en uw vader bedreigd hebben, zegt u dat dit 2 dagen voordat hij werd meegenomen gebeurde en plots zegt u dat de taliban daarvoor ook al tegen de dorpschoudezen zeiden dat zij tegen uw vader moesten zeggen dat hij niet meer voor de overheid moest werken, een aspect dat

u tijdens het spontaan uiteenzetten van uw asielmotieven niet vermeld heeft (CGVS p. 25). U gevraagd om de dag dat de taliban naar uw huis kwamen te situeren ten opzichte van uw vertrek, zegt u dat uw vader 2 weken voor uw vertrek werd meegenomen door de taliban terwijl u eerder tijdens het gehoor niet in staat was om deze gebeurtenis te situeren ten opzichte van uw vertrek (CGVS p. 26+15). Uw vader zou zich niets aangetrokken hebben van deze bedreiging door de taliban en hierdoor ging hij gewoon door met zijn werk (CGVS p. 25). U gevraagd of er andere mensen die voor de overheid werkten ook al bedreigd werden door de taliban, verwijst u naar de hulporganisaties die hun projecten ter verbetering van de infrastructuur niet konden uitvoeren omwille van de taliban. Vanuit dit opzicht is het dan ook niet logisch dat uw vader deze bedreiging niet serieus neemt. Ter verklaring zegt u dat hij geen andere job had en dat dit het enige werk was waarmee hij bezig was (CGVS p. 27). U had echter verklaard dat hij ook huizen voor de mensen bouwde en niet noodzakelijk enkel voor de overheid werkte (CGVS p. 13+25) waardoor de verklaring die u geeft niet afdoende is aangezien hij wel de mogelijkheid had om werken uit te voeren die niet-overheid gerelateerd waren.

Verder verklaarde u dat uw vader werd meegenomen vanop zijn werkplaats en dat hij jullie die nacht opbelde om te laten weten dat hij ontvoerd was door de taliban (CGVS p. 25). U gevraagd hoe hij de mogelijkheid had om jullie te bellen en op de hoogte te brengen van deze ontvoering, zegt u dat de taliban hem een telefoon gegeven zouden kunnen hebben en dat hij niet van zijn eigen nummer belde (CGVS p. 26). Het is echter niet logisch dat de taliban iemand die ze ontvoeren naar huis zouden laten bellen, tenzij dit met doel tot het afdwingen van losgeld of een ruil zou gebeuren, hetgeen u niet ter sprake brengt. Geconfronteerd met het feit dat het toch wel vreemd is dat de taliban uw vader naar huis lieten bellen zegt u dat ze geen brieven kunnen opsturen en dat ontvoeringen dagelijks gebeuren (CGVS p. 26). Hiermee geeft u echter geen enige opheldering en overtuigt u het CGVS ook niet.

Twee weken na de ontvoering van uw vader zouden de taliban nogmaals naar uw huis gekomen zijn met de eis dat u zich zou moeten aansluiten bij hen (CGVS p. 25). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt ook dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt omdat ze over voldoende vrijwilligers beschikken waarop ze zich kunnen beroepen (informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Bovendien verklaarde u dat er gedurende die 2 weken niets gebeurde (CGVS p. 27), het is dan ook weinig aannemelijk dat de taliban daadwerkelijk achter u aanzaten. U bent diezelfde nacht vertrokken (CGVS p. 27). U gevraagd of ze enkel die keer achter u kwamen vragen zegt u dat uw familie niet meer in dat huis woont maar in het huis van uw oom langs moederszijde. U verklaarde ook nog dat uw jongere broers ook problemen hebben. Gevraagd wat voor problemen zij hebben zegt u dat ze hetzelfde probleem als u zouden kunnen krijgen en dat de taliban dus ook hen zou kunnen dwingen om toe te treden (CGVS p. 28). U had echter eerder verklaard dat het huis van deze oom net naast jullie huis is (CGVS p. 12+16). U gevraagd hoe dit een oplossing zou kunnen zijn voor hun probleem zegt u dat er een slot gezet werd op jullie huis en dat niemand weet dat uw familie daar woont en dat indien de dorpelingen het niet vertellen dat ze, de taliban, het dan ook niet zouden weten. Tegelijkertijd zegt u ook dat er wel dorpelingen zijn die spionnen zijn en alles doorvertellen aan de taliban, dat de helft van de dorpelingen van de taliban leeft (CGVS p. 28). Geconfronteerd met het feit dat u verklaard had dat uw broers en zus nog naar school gingen en ze dus wel zichtbaar zijn (CGVS p. 12), zegt u dat de mensen dit wel zien maar de taliban niet (CGVS p. 28). Geconfronteerd met het feit dat u verklaard heeft dat de helft van de dorpelingen voor de taliban werkt, zegt u dat uw broers momenteel jong zijn en dat ze zodra ze ouder worden wel problemen zullen krijgen (CGVS p. 28). De verklaringen die u geeft zijn echter niet valabel en spreken elkaar ook tegen, bijgevolg maakt u de problemen die uw familie heeft of zou kunnen krijgen ook niet aannemelijk.

U brengt geen documenten aan die bovenstaande appreciatie van het CGVS kunnen wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader zijn niet voldoende om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Bovendien is het opmerkelijk dat uw taskara werd aangemaakt op 4/3/1394 (=25 mei 2015 omgerekend naar de westerse kalender), een redelijk korte periode voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan. De enveloppe toont enkel aan dat u post ontvangen hebt uit Afghanistan. Tenslotte kan nog worden opgemerkt dat uit objectieve informatie blijkt dat er weinig bewijswaarde kan gehecht worden aan Afghaanse documenten, aangezien veel Afghaanse documenten makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Veel valse documenten kunnen zelfs door gedegen experts niet van authentieke onderscheiden worden. Van deze informatie werd een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 16 van de richtlijn 2013/32/ EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van “*de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur*”.

2.1.1. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij voorbij is gegaan aan de kennis die zij tijdens haar gehoor wél bleek te hebben van haar directe leefomgeving. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij bovendien geen rekening gehouden met haar profiel, met name dat van een ongeschoolde Afghaanse jongen die als zeventienjarige zijn regio van herkomst verliet. Zij wijst erop dat uit het verslag van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat zij van volgende zaken wél op de hoogte is: de Afghaanse kalender, de weg van haar dorp naar het districtscentrum, het feit dat zich in Mulla Qouli bazaar een cinema bevindt sinds drie à vier jaar voor haar vertrek die eigenlijk een ijssalon is waar men tv kan kijken, het feit dat het op woensdag en zaterdag markt is in Mulla Qouli bazaar, de aanwezigheid van twee scholen in haar district, de aanwezigheid van een cricketstadium in de school van haar dorp, de cricketploegen van verschillende dorpen, het feit dat worstelen en *buzkashi* nationale sporten zijn en er een groot *buzkashi*-veld is in Dawrai, de plaats waar dorpingen water halen, de dorpen die men tegenkomt op de weg naar Nahr-i Jaded, gezondheidsfaciliteiten in de regio, de aangrenzende provincies van Kunduz, het feit dat zich in Mazar-i Sharif een grote sjiitische moskee bevindt waar veel duiven zijn, de plaats Dasht-e Arban, de etnische groepen in haar regio, de waterbeschikbaarheid in haar regio, de naam van de madrassa waar zij tot aan haar vertrek uit Afghanistan zou zijn heen gegaan, de landbouwgewassen op de gronden van haar familie, de organisatie Mili Pajustun, lokale tv- en radiozenders, veiligheidsincidenten die haar het meest zijn bijgebleven. De verzoekende partij betoogt dat voormelde zaken haar directe leefomgeving betreffen, aansluiten bij haar profiel en daarom eerder in aanmerking dienen te worden genomen dan algemene politieke en geografische kennis. De verzoekende partij citeert vervolgens uit arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin benadrukt wordt dat rekening dient te worden gehouden met het profiel van de betrokken verzoekers. De verzoekende partij vervolgt:

“In casu is verzoeker een Afghaanse jongen die heel zijn leven op het platteland heeft gewoond en nooit naar school is gegaan. In dit geval kan niet worden verwacht dat hij gedetailleerde informatie kan geven over politieke figuren zoals de (voormalige) provinciegouverneurs en veiligheidschefs of dat hij in staat zou zijn om minstens vijf veiligheidsincidenten in detail en met juiste tijdsaanduiding te beschrijven. Evenmin kan worden verwacht dat hij zijn uitgebreidere regio kan beschrijven aan de hand van de verschillende dorpen. De verwachtingen van verwerende partij wat betreft politieke en geografische kennis zijn onrealistisch en niet afgestemd op verzoekers profiel.”

De verzoekende partij voert verder het volgende aan:

“Aan het einde van het gehoor heeft verzoekers raadsman al opgemerkt dat de herkomstcheck voornamelijk focuste op kennisvragen en niet op de eigen persoonlijke kennis en beleving van verzoeker. Verzoekers raadsman haalde ook zijn jonge leeftijd aan en de moeilijkheid voor verzoeker om tijd en chronologie juist te hanteren.

Verwerende partij insinueert in haar beslissing dat verzoeker een aantal zaken zou hebben ingestudeerd ter voorbereiding van het gehoor. Het is echter net die informatie die verwerende partij belangrijk acht, die perfect kan zijn ingestudeerd. Mocht verzoeker werkelijk niet heel zijn leven in Dawran hebben gewoond, zou hij beter hebben kunnen studeren en sla- gen voor de test die verwerende partij heeft afgenomen. Het is immers niet erg moeilijk om een kaart in te studeren of de biografie van vooraanstaande personen. In casu blijkt echter dat verzoeker bepaalde dergelijke dingen niet kent, maar daarentegen wel zaken kent en beschrijft vanuit zijn eigen persoonlijk standpunt. De spontane en doorleefde manier waarop verzoeker bepaalde zaken naar voor bracht tijdens het gehoor en de details die niet kunnen zijn ingestudeerd, wijzen erop dat hij werkelijk in Dawran heeft gewoond. Zo geeft verzoeker bijvoorbeeld de namen van de opeenvolgende provinciegouverneurs, maar kan hij niet aanduiden hoe lang deze gouverneurs in functie waren. Verzoeker geeft aan dat hij enkel van zijn voorouders heeft vernomen wie er in het verleden gouverneur was, maar niet voor welke periode. (CGVS p.10) In tegenstelling tót wat verwerende partij in de beslissing stelt, is het helemaal niet vreemd dat verzoeker van zijn grootouders vernam wie de provinciegouverneurs waren. Tijdens het gehoor gaf verzoeker dit aan, waarop verwerende partij vroeg: Zeiden ze dit telkens als er een nieuwe gouverneur was of hebben ze ineens gezegd eerst was die gouverneur dan die, enz. ? " Verzoeker antwoordde dat hij de namen en de volg- orde van zijn grootouders langs moederszijde en van zijn oom langs vaderszijde heeft gehoord. (CGVS p. 10) Onterecht stelt verwerende partij dat men zich "kan afvragen waarom u enkel dergelijke opsomming van namen zou te horen krijgen". Het lijkt immers logisch dat verzoeker voormalige prominente figuren van zijn regio heeft leren kennen doordat zijn grootouders erover spraken. Het is ook logisch dat verzoeker enkel kan vertellen wat hij er- over heeft gehoord. Dat dit niet zo veel is, hoeft niet te verbazen. Méér informatie zou verzoeker eenvoudigweg hebben kunnen opzoeken en zou dus niets zeggen over zijn werkelijke afkomst.

Wat betreft verzoekers geografische kennis, wijst verwerende partij er bijvoorbeeld op dat verzoeker niet weet welke dorpen rond het districtscentrum en rond de bazaar Mulla Qouli liggen. Verzoeker kan inderdaad niet opsommen welke dorpen errond liggen, maar kan wel vertellen hoe hij vanuit zijn huis naar het districtscentrum en de bazaar ging. De manier waarop verzoeker dit doet, namelijk vanuit zijn eigen standpunt en beleving, toont aan dat hij deze kennis niet heeft ingestudeerd maar werkelijk deze weg heeft afgelegd. Hij beschrijft beide wegen immers aan de hand van een moskee, een school, een brug, andere dorpen en andere inwoners die hij tegenkomt. (CGVS p.5-6)

Andere voorbeelden die aantonen dat verzoekers kennis niet ingestudeerd is, zijn het feit dat hij een dorp situeert aan de hand van de richting van de zonsopgang (CGVS p.8) en dat hij de dorpen kan noemen die hij passeert als hij naar een dorp gaat dat toevallig ter sprake komt tijdens het gehoor. (CGVS p.8) Gevraagd naar meer informatie over een cinéma die verzoeker vermeldde, legt hij uit dat het eigenlijk meer een ijsjessalon is waar men tv kan kijken en dat er zo meerdere zijn in de bazaar. (CGVS p.6) Verzoeker vertelt spontaan over een trouwfeest in Kunduz stad waar hij ooit met zijn oom naartoe ging. (CGVS p. 12) Verzoeker beschrijft welke etnische groepen er in zijn regio wonen en zegt erbij dat er slechts een aantal huizen bewoond worden door Kandari mensen. (CGVS p. 17) Verzoeker legt uit dat er in zijn regio pas tv beschikbaar is sinds er zonnepanelen zijn. (CGVS p.23) Op deze manier kent men een regio niet indien men enkel de kaart zou hebben ingestudeerd.

Verwerende partij vermeldt in haar negatieve beslissing niets over het feit dat verzoeker bovenstaande kennis heeft. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat er op enige manier rekening mee werd gehouden. Het dossier bevat geen landeninformatie om bijvoorbeeld de verschillende wegbeschrijvingen die verzoeker gaf, de aanwezigheid van de verschil- lende etnische groepen, het bestaan van de medische posten en scholen, de marktdagen, tv- en radiozenders etc. te controleren. Dit toont het onvolledig karakter van het onderzoek van verwerende partij aan.

Onder de gezamenlijke lezing van artikel 3 EVRM en artikel 13 EVRM is een gedegen onderzoek van alle relevante elementen die kunnen wijzen op vervolging verplicht. Uw Raad heeft eerder al geoordeeld dat artikel 3 EVRM en een risico op vervolging of ernstige schade gelijk te stellen zijn op verschillende vlakken:

"De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden vervat in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (RvV 8 april 2011, nr.59.452)"

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

S amen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

Het negeren van al bovenstaande kennis van verzoeker zonder na te gaan of de gegeven informatie klopt en de erg beperkte en selectieve landeninformatie toont aan dat verwerende partij in casu een erg slordig en ontoereikend onderzoek heeft gevoerd.

Uit de beslissing noch uit de landeninformatie die is toegevoegd, blijkt bovendien waarom verzoeker bepaalde zaken zou moeten kennen. Verzoeker geeft veel informatie (zie hierboven) en kent zijn regio tot op zekere hoogte ook geografisch en politiek. Verwerende partij vindt dit onvoldoende maar het is niet duidelijk waarom.

Zo verwijt verwerende partij verzoeker bijvoorbeeld dat hij niets weet over de zelfmoord aanslag op commandant Mir Alam van 25 maart 2014. Volgens verwerende partij zou verzoeker dit hebben moeten weten omdat dit incident de aandacht zou moeten hebben getrokken van de lokale bevolking vanwege de prominente rol die deze commandant in Kunduz had. Verwerende partij voegt hiervoor een artikel dat bericht over de aanslag en de biografie van commandant Mir Alam die op Wikipedia te vinden is. (stuk 1 en 2 administratief dossier) Deze stukken tonen aan dat de aanslag plaatsvond en dat commandant Mir Alam op politiek en militair niveau invloedrijk was, maar zeggen niets over de perceptie van de aanslag bij de lokale bevolking, laat staan bij de Afghaanse kinderen uit de regio. Uit deze documenten kan dus allerminst worden afgeleid dat verzoeker de aanslag zou moeten gekend hebben.

In dezelfde lijn wijst verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat verzoeker niet op de hoogte is van de aanwezigheid van de Afghan Local Police (ALP) in zijn regio. Uit objectieve landeninformatie zou blijken dat de ALP aanwezig was in Dasht-i Archi en dat ze de dorpelingen vaak lastig vielen door ushar of zekat te eisen. Dat verzoeker hierover niets zegt, "doet het CGVS verder twifelen over uw verblijf in de regio. " De objectieve landeninformatie die verwerende partij toevoegt, betreft echter 1 artikel over een protest dat plaatsvond naar aanleiding van de moord ergens in het district Dasht-i Archi op 2 landbouwers die weigerden zekat te geven in 2013. (stuk 10 administratief dossier) Hieruit blijkt echter allerminst dat de ALP op een dusdanige manier aanwezig was dat verzoeker dit sowieso zou moeten weten. Er blijkt immers niet of de ALP in het dorp van verzoeker aanwezig was, of ze iedereen lastig vielen en of ze bijvoorbeeld ook kinderen lastig vielen en niet enkel het hoofd van de familie.

Ook uit de beslissing zelf blijkt niet waarom verzoeker bepaalde zaken zou moeten kennen. Zo stelt verwerende partij dat hij de dorpen aan de andere kant van het districtscentrum niet kan opnoemen, terwijl verzoeker tijdens het gehoor duidelijk aangaf dat hij daar nooit is geweest. (CGVS p.6) Verwerende partij legt niet uit waarom ze verwacht dat verzoeker plaatsen kent waar hij zelf nooit is geweest.

Verwerende partij legt evenmin uit waarom verzoeker spontaan zou moeten kunnen vertellen over bepaalde kenmerken van de Amu rivier, zoals de grens met Tajikistan, de vriendschapsbrug en een belangrijke handelspoort. Om dit te onderbouwen, voegt verwerende partij een artikel dat bericht over de vermindering van handel door de toegenomen onveiligheid in de regio en dat de vriendschapsbrug en Sher Khan Port als belangrijke handelspoort vermeldt. (stuk 12 administratief dossier) Het artikel zegt immers niets over de perceptie van deze brug en deze handelspoort en kan dus helemaal niet bewijzen dat verzoeker deze plekken spontaan zou moeten vermelden.

Verwerende partij heeft 1 (!) foto gebruikt en verzoeker gevraagd welk gebouw - dat bovendien vrij onopvallend is en geen bijzondere kenmerken vertoont - erop te zien is. Ook dit kan bezwaarlijk als een grondig onderzoek op basis van voldoende landeninformatie worden beschouwd.

Indien verwerende partij een grondig en nuttig onderzoek had willen doen, had zij bijkomende landeninformatie moeten gebruiken om de kennis van verzoeker te toetsen en om na te gaan of kan worden verwacht dat verzoeker - als ongeschoolde Afghaanse plattelandsjongen - bepaalde zaken weet. Bovendien had verwerende partij bijkomende vragen kunnen stellen en dieper ingaan op onderwerpen die binnen de leefwereld van verzoeker liggen, o.a. cricket, worstelen, de madrassa, oogst van tarwe en watermeloen, dagdagelijkse zaken.

Een grondig en nuttig onderzoek had ook ingehouden dat verwerende partij verzoeker de kans zou hebben gegeven om te reageren op onwetendheden of lacunes in zijn verklaringen.

Artikel 16 van de Procedurerichtlijn stelt in verband met de inhoud van een persoonlijk onderhoud:

"Bij het afnemen van een persoonlijk onderhoud over de inhoud van een verzoek om internationale bescherming zorgt de beslissingsautoriteit ervoor dat de verzoeker voldoende in de gelegenheid wordt gesteld om zo volledig mogelijk de lot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Dit houdt onder meer in dat de verzoeker in de gelegenheid wordt gesteld om uitleg te geven over eventueel ontbrekende elementen en/of over inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen. "

Ook de samenwerkingsplicht die op verwerende partij rust, verplicht haar om samen te werken met verzoeker. Dit wordt eveneens gesteld door het Hof van Justitie in het arrest M.M.:

(...) (HvJ, M. M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, 22 november 2012, C-277/11)

Verzoeker heeft tijdens het gehoor niet de kans gekregen om bepaalde zaken uit te leggen of aan te vullen. Ook op deze manier heeft verwerende partij de herkomstcheck niet aangepast aan het profiel van verzoeker.

Wanneer verzoeker het provinciale hoofd van de politie noemt, vraagt verwerende partij "Wat kan u me over hem vertellen? Verzoeker antwoordt: "Ik weet niet, hij zat daar in het districtshuis. Ik ben niet geweest in het district Kunduz. " (CGVS p. 11) Daarna gaat verwerende partij over naar de volgende vraag en komt ze er niet meer op terug. Verwerende partij legt niet uit wat ze precies van verzoeker verwacht en geeft hem geen kans om aan te vullen. Verwerende partij had bijvoorbeeld kunnen vragen hoe die persoon eruit ziet, van waar hij afkomstig is, of hij bepaalde acties ondernam die verzoeker zich kan herinneren.

Dit scenario herhaalt zich regelmatig tijdens het gehoor. Wanneer verzoeker vertelt dat zijn vader de Dawran Kali school heeft opgebouwd, verloopt het gesprek als volgt:

"Bent u zeker dat uw vader de Dawran Kali school heeft opgebouwd?"

Ja.

Ik ben daar niet zo zeker van.

Ik ben daar zeker van omdat ik zijn zoon ben. " (CGVS p. 14)

Verwerende partij legt echter niet uit waarom dit niet zou kunnen. Zoals verzoekers raadsman aan het einde van het gehoor opmerkte, was het echter perfect mogelijk dat verzoeker bedoelde dat zijn vader de school had gerenoveerd. Om dit uit te klaren, had verwerende partij verzoeker met zijn verklaringen moeten confronteren zodat hij bijkomende uitleg kon geven.

Verwerende partij vraagt of verzoeker een aantal namen van personen kent, maar gaat meteen over naar de volgende vraag wanneer verzoeker zegt dat hij de naam niet kent. (CGVS p. 10) Op die manier geeft verwerende partij verzoeker niet de kans ook maar iets te zeggen over deze personen of uit te leggen waarom hij ze niet kent.

In dezelfde lijn vraagt verwerende partij waarom de Amu rivier belangrijk is maar weigert ze om bijkomende vragen te stellen om na te gaan of verzoeker werkelijk weet waar de rivier ligt en hem kent omdat hij in de regio heeft verbleven. (CGVS p. 18) Nadien stelt verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker bepaalde zaken over de rivier niet weet zonder er expliciet naar te vragen. Ook op deze manier geeft verwerende partij verzoeker helemaal niet de kans om aan te vullen of te verduidelijken, zoals nochtans wel vereist.

Ook nadat verzoekers raadsman deze zaken aan het einde van het gehoor opmerkte (CGVS p. 29-30), confronteerde verwerende partij verzoeker niet met enige inconsistentie of onwetendheid. Verwerende partij voldeed niet aan de confrontatieplicht en gaf verzoeker op geen enkele manier de kans te reageren op haar twijfels over zijn herkomst."

De verzoekende partij besluit dat de verwerende partij haar verzoek zorgvuldiger had moeten onderzoeken en dat zij gelet op de kennis die zij wél heeft minstens het voordeel van de twijfel had moeten krijgen.

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Dawran Kali gelegen in het district Dasht-i Archi van de provincie Kunduz en daar tot haar komst naar België halverwege 2015 te hebben gewoond. Zij verklaart haar land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor de taliban. De vader van de verzoekende partij zou als aannemer die projecten in opdracht van de overheid uitvoerde bedreigd zijn door de taliban. Omdat hij zich van deze bedreigingen niets aantrok en zijn werk verderzette zou hij op gegeven moment ontvoerd zijn door de taliban. Twee weken later zouden de taliban naar het huis van de verzoekende partij gekomen zijn en geëist hebben dat zij zich bij hen zou aansluiten. Omdat de verzoekende partij dit niet wilde en verwachtte dat de taliban zouden terugkomen om haar te dwingen, zou zij diezelfde avond besloten hebben te vluchten.

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij tot midden 2015 in het district Dasht-i Archi van de provincie Kunduz heeft verbleven, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad beklemtoont dat het bepalen van de werkelijke herkomst van belang is wanneer deze streek de plaats is waar de verzoekende partij haar bron van haar vrees situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zullen worden onderzocht.

Verzoekers juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan

en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoekende partij verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de streek die zij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar zij de bron van haar vrees situeert, maakt zij door haar eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van haar eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Ter staving van haar relaas legt de verzoekende partij tijdens de administratieve procedure volgende stukken voor: haar *taskara*, de *taskara* van haar vader en een enveloppe.

Middels een aanvullende nota die wordt neergelegd op 19 februari 2019 brengt de verzoekende partij fotokopieën bij van respectievelijk het paspoort van haar vader (met vertaling), de *taskara* van haar oom (met vertaling), een attest ongehuwde staat (met vertaling), een getuigenverklaring van een achterneef en diens verblijfstitel, een schoolattest. Ter terechtzitting van 20 februari 2019 legt de verzoekende partij duidelijkere fotokopieën neer van voormelde documenten, alsook de originelen van het attest ongehuwde staat en het schoolrapport.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad aan de aangebrachte stukken absolute bewijswaarde mogen weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten (RvS 18 juni 2004, nr. X; Rvs 7 oktober 2003, nr. X; RVS 18 juni 2003, nr. X). In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat uit objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat Afghaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan, en dat veel valse documenten zelfs door gedegen experts niet van authentieke documenten onderscheiden kunnen worden (zie stuk 18, Landeninformatie, COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om aan de relevante elementen van verzoekers relaas zonder meer geloof te hechten. Het relatieve karakter van de bewijswaarde blijkt voor wat betreft het attest ongehuwde staat en het schoolrapport verder uit het feit dat de daarop vermelde naam niet geheel overeenstemt met de naam die de verzoekende partij heeft opgegeven ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Waar de verzoekende partij verklaarde dat haar volledige naam M. H. is en dat zij geen andere namen heeft gevoerd in het verleden (stuk 19, verklaring DVZ, nr. 1-3; stuk 5, gehoorverslag, p. 4), staat op voormelde documenten de naam M. K. vermeld. Het gegeven dat de verzoekende partij een schoolrapport voorlegt, waaruit blijkt dat zij in het jaar van haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan de tiende graad voltooide, is bovendien in strijd met haar bewering in Afghanistan nooit naar school te zijn geweest (stuk 19, verklaring DVZ, nr. 11; stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 14).

Wat betreft de *taskara* en het paspoort van verzoekers vader en de *taskara* van verzoekers oom, dient te worden vastgesteld dat deze documenten geen betrekking hebben op verzoekers persoon en derhalve niet dienstig zijn.

De getuigenverklaring blijkt te zijn opgesteld na ontvangst van de bestreden beslissing door een persoon die zijn bloedverwantschap met de verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonst. Gelet op het gesolliciteerde karakter kan aan dit stuk geen objectieve bewijswaarde worden verleend.

De enveloppe kan aantonen dat de verzoekende partij post ontvangen heeft uit Kunduz, doch niet dat de verzoekende partij uit deze regio afkomstig is en er de laatste jaren voorafgaand aan haar komst naar België verbleven heeft.

Gezien deze vaststellingen en uiteengezette redenen, oordeelt de Raad dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten dan ook uiterst relatief is.

Omwille van de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan voormelde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden en zijn verzoek om internationale bescherming te beoordelen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt vanaf haar geboorte tot aan haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan medio 2015 daadwerkelijk in het district Dasht-i Archi gelegen in de provincie Kunduz te hebben verbleven. Hiernavolgende terechte motieven van de bestreden beslissing schragen deze vaststelling op afdoende wijze:

“(…) Vooreerst kan opgemerkt worden dat uw kennis van recente belangrijke incidenten of gebeurtenissen in uw regio niet kon overtuigen. Vooreerst werd u gevraagd of u gehoord had over een incident dat had plaatsgevonden tijdens een Buzkashi-spel in Dawra in het provinciecentrum van Kunduz, u zei echter dat u daar zelf niet geweest bent en het dus ook niet weet (CGVS p. 8). Nochtans heeft er hier op 25 maart 2014 een zelfmoordaanslag plaatsgevonden die gericht was op de bekende commandant Mir Alam maar waaraan hij ontsnapte terwijl er wel verschillende mensen omkwamen en een twintigtal gewond raakten (zie toegevoegde landeninformatie 1). De loutere verklaring dat u daar niet geweest bent, maakt uw gebrek aan kennis over dit incident niet aanvaardbaar aangezien commandant mir Alam een zeer bekende persoon is in Afghanistan en vooral in Kunduz een prominente rol speelt (zie toegevoegde landeninformatie 2) waardoor dergelijk incident toch wel ook de aandacht van de lokale bevolking zou trekken. Gevraagd naar incidenten die voor uw vertrek uit Afghanistan in uw district hebben plaatsgevonden, kan u enkel vaag vertellen over enkele incidenten waarbij talibanmilitanten zijn omgekomen. Zo sprak u over een explosie in de Tor Khel straat waarbij 12 talibs omkwamen, een incident in Zier Jumaat waarbij 4 talibs omkwamen en bij Nahr-e Kohna waar er ook 4 talibs vermoord werden (CGVS p. 24). U bent niet in staat om deze incidenten te situeren in tijd en kan er verder ook niets meer over vertellen. Gelet op de veiligheidssituatie in Dasht-i Archi en in het grootste gedeelte van Afghanistan, kunnen dergelijke incidenten altijd en overal voorkomen. Zo blijkt ook uit objectieve informatie dat wegens de verschillende gevechten tussen de veiligheidsdiensten en de taliban, er regelmatig talibanleden omkomen (zie toegevoegde landeninformatie 3). Bijgevolg is het louter opsommen van dergelijke incidenten, zonder verdere details te kunnen geven, niet voldoende om uw kennis hierover aan te tonen. Als grootste incident vermeldt u de steniging van een jongen en een meisje in Mulla Qouli, dit incident zou ongeveer 2-3 jaar voor uw vertrek plaatsgevonden hebben (CGVS p. 24). Uit objectieve informatie blijkt dat dergelijk incident plaatsvond op 15 augustus 2010 (zie toegevoegde landeninformatie 4) en dus niet recent voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan heeft plaatsgevonden. U gevraagd om enkele recentere incidenten op te noemen, zegt u dat u enkel die incidenten kent en dat er op de nacht van de steniging van dat koppel ook een aardbeving was maar dat deze niet zo veel schade heeft aangericht (CGVS p. 24). Of deze aardbeving effectief diezelfde nacht heeft plaatsgevonden, kan noch bevestigd, noch weerlegd worden maar aangezien dit incident plaatsvond in 2010 zou deze vernoemde aardbeving ook niet recent voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan hebben plaatsgevonden. Bovendien zei u ook dat deze de 4 grote incidenten waren en dat het grootste incident de steniging van de jongen en het meisje was (CGVS p. 24). Het is toch wel opvallend dat u verder geen veiligheidsincidenten kan noemen terwijl de taliban (...) op 22 juni 2015 het district Dasht-i Archi veroverden wat gepaard ging met verschillende [hevige] gevechten, 2 dagen na de val van het district Chahar Dara dat ook in de provincie Kunduz gelegen is (zie toegevoegde landeninformatie 5). U gevraagd wanneer de val van Dasht-i Archi in handen van de taliban was, zegt u dat dit in 1394 (2015) was (CGVS p. 20) maar kan u dit niet preciezer situeren in tijd (CGVS p. 22). U verklaarde ongeveer 3 maanden over uw reis van Afghanistan tot België gedaan te hebben (CGVS p. 15). Volgens de informatie uit het administratief dossier zou u op 11 september 2015 in België aangekomen zijn. Dit zou er op neerkomen dat u ongeveer in juni 2015 vertrokken zou zijn uit Afghanistan. U verklaarde dat de ramadan bij uw vertrek nog niet begonnen was en dat de ramadan 5 dagen à 1 week na uw vertrek begon (CGVS p. 15). De ramadan vond in 2015 plaats van 17 (18) juni tot 16 (17) juli 2015 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uitgaande van uw verklaringen, zou u dan rond 10 juni 2015 vertrokken zijn uit Afghanistan. Er mag dan ook redelijkerwijze van u, die verklaart kort voor de val van het district Dasht-i Archi vertrokken te zijn, verwacht worden dat u toch meer incidenten zou kunnen opnoemen. (...)

U gevraagd wie het districtshoofd van Dasht-i Archi was bij uw vertrek zegt u dat dit Sheikh Nasruddin was en dat zijn voorganger, zijn vader Sheikh Sadruddin was en dat hij is omgekomen tijdens een zelfmoordaanslag na de val van Dasht-i Archi in 1394 (CGVS p. 20). U kon verder noch over de omstandigheden van deze aanslag spreken, noch kon u zeggen of Sheikh Sadruddin eerder ook al ontsnapt was aan aanslagen (CGVS p. 21). Sheikh Sadruddin is overleden op 30 augustus 2013 tijdens een zelfmoordaanslag aan een moskee (zie toegevoegde landeninformatie 6) en dus niet zoals u beweert na de val van het district in handen van de taliban in 1394. Bovendien blijkt uit deze objectieve informatie dat hij eerder aan verschillende aanslagen ontsnapt was. U kon ook niet zeggen voor hoe lang hij districtshoofd was, zelfs niet of dit al dan niet voor een lange periode was, net zoals u niet in staat was om dit over zijn opvolger als districtshoofd Nasruddin te zeggen (CGVS p. 20-21). Nochtans was Sheikh Sadruddin voor een vrij lange periode districtshoofd, namelijk vanaf 2009 tot zijn dood in 2013, en heeft zijn zoon Nasruddin het sindsdien overgenomen van hem (zie toegevoegde landeninformatie 7). Hierbij dient er ook opgemerkt te worden dat, aangezien u aangeeft dat Nasruddin districtshoofd was bij uw vertrek en u zegt dat Sheikh Sadruddin zijn voorganger was en omkwam tijdens een zelfmoordaanslag na de val van Dasht-i Archi in 1394, u ook insinueert dat u tijdens de val van Dasht-i Archi nog in het district zou zijn (u zou dit nieuws vernomen hebben van vrienden of via de radio), hetgeen ook tegenstrijdig is met bovenstaande bevindingen. Gelet op deze vaststellingen, lijkt het er dan ook op dat u aan aantal zaken ingestudeerd heeft ter voorbereiding van het gehoor op het CGVS. Dit wordt versterkt wanneer er verder gepeild wordt naar uw kennis van belangrijke figuren in de regio. U gevraagd naar de provinciegouverneur van Kunduz bij uw vertrek zegt u dat dit Mohammad Omar Safi was. U kan echter geen verdere informatie over hem geven met als verklaring dat u niet voor de overheid werkte (CGVS p. 9). De verklaring die u hier geeft houdt geen steek, het is niet omdat u niet voor de overheid werkt dat u niets zou kunnen weten over deze lokaal bekende personen. U gevraagd of hij al lang gouverneur was voor uw vertrek, zegt u dat zijn voorganger Ghulam Sakhi Baghlani was. U erop gewezen dat dit geen antwoord is op de vraag, geeft u nogmaals geen antwoord op de vraag en zegt u dat Omar Safi de gouverneur was bij uw vertrek en dat u niet weet wie momenteel de gouverneur is. Net zoals u over Mohammad Omar Safi niets meer kon vertellen, kon u dit ook niet voor Ghulam Sakhi Baghlani en zijn voorganger Mohammad Anwar Jigdalak (CGVS p. 10). Het feit dat u de opeenvolgende gouverneurs kan opnoemen, maar zonder verdere details over hen te geven, is niet voldoende om uw kennis aan te tonen. Bovendien zei u dat u van de ouderen had gehoord dat het eerst die gouverneur was, dan die. U gevraagd of ze dit bij elke nieuwe gouverneur vermeldden of dat ze u een opsomming van de opeenvolgende gouverneurs hadden gegeven, zegt u "Ik heb enkel van mijn grootouders en oom langs moederszijde gehoord dat het eerst die de gouverneur was en na hem die" (CGVS p. 10). Op zich kan men zich al afvragen waarom u enkel dergelijke opsomming van namen zou te horen krijgen. Er werd nog verder gepeild naar uw kennis over belangrijke figuren en zo werd u gevraagd of u Hamidullah Danishi, de "deputy" gouverneur van de provincie Kunduz kent (zie toegevoegde landeninformatie 8), waarop u antwoordde deze persoon niet te kennen (CGVS p. 10). U gevraagd wie het hoofd van de veiligheid van het district Dasht-i Archi en de provincie Kunduz was bij uw vertrek, zegt u dat dit respectievelijk Hamid Agha en Qaseem Jangal Bagh waren maar kon u opnieuw geen verdere informatie geven over deze personen (CGVS p. 11). U gevraagd of u Noor Khan kent, voormalig hoofd van de veiligheid van het district Dasht-i Archi die omkwam tijdens een aanslag en voorganger van Hamid Agha (zie toegevoegde landeninformatie 9+7), zegt u dat u hem niet kent maar wel Anwar Jigdalak kent (CGVS p. 21). Deze personen hebben echter niets met elkaar te maken en is het dus ook niet duidelijk om welke redenen u hier Anwar Jigdalak aanhaalt, een voormalig provinciegouverneur van Kunduz (zie toegevoegde landeninformatie 10), over wie eerder in het gehoor op het CGVS werd gesproken maar u ook niets meer over kon vertellen (CGVS p. 8). U gevraagd of er leden van de Afghan Local Police (ALP) aanwezig waren in uw district, zegt u dat u niet weet wat de situatie nu is maar dat er vroeger geen ALP was in het district (CGVS p. 21). Nochtans blijkt uit objectieve informatie dat er in Dasht-i Archi wel degelijk ALP aanwezig was en dat ze de dorpelingen bovendien vaak lastig vielen en Ushar of Zakat eisten van hen in ruil voor het beveiligen van de regio. Zo werden er zelfs in 2013 enkele landbouwers vermoord door een ALP lid omdat ze weigerden om hem Ushar te geven, hetgeen zelfs tot protest had geleid in Dasht-i Archi (zie toegevoegde landeninformatie 10). Het feit dat u hier niets over kan zeggen tijdens het gehoor op het CGVS, doet het CGVS verder twifelen over uw verblijf in de regio.

De geloofwaardigheid van uw verblijf in Dasht-i Archi tot midden 2015 wordt verder ondermijnd wanneer gepeild wordt naar uw kennis over de omgeving in uw regio. U kon de weg van uw huis naar het districtscentrum beschrijven en andere dorpen in de omgeving van uw dorp opnoemen maar dit volstaat niet om uw verblijf aan te tonen. Gevraagd welke dorpen er nog rond het districtscentrum van Dasht-i Archi liggen, zegt u dat u dit niet weet omdat u niet vaak naar het districtscentrum ging maar vaak naar

de Mulla Qouli bazaar ging (CGVS p. 5-6). Vervolgens werd er u gevraagd om dan de dorpen die rond Mulla Qouli liggen op te noemen maar ook hier slaagde u niet in met de verklaring dat er geen dorpen liggen rond Mulla Qouli (CGVS p. 6). Uit objectieve informatie valt duidelijk op te maken dat er wel degelijk andere dorpen rondom Mulla Qouli liggen (zie toegevoegde landeninformatie 12). Het feit dat u deze niet kan opnoemen maar wel aanhaalt in staat te zijn om de weg van uw dorp naar Mulla Qouli te beschrijven geeft het CGVS nogmaals de indruk dat u enkele zaken ingestudeerd heeft (CGVS p. 6). Verder zei u dat er ook rond het dorp Babur Kalai (Babori qala) geen andere dorpen liggen en geconfronteerd met het feit dat dit niet mogelijk is en ook niet overeenkomt met de informatie waarover het CGVS beschikt (zie toegevoegde landeninformatie 11), zegt u dat u daar zelf niet geweest bent en dat uw oom langs moederszijde daar woont. Nochtans ging u wel uw oom bezoeken, dus bent u in dit geval wel in dit dorp geweest en zou u toch in staat moeten zijn om enkele dorpen in de omgeving op te noemen (CGVS p. 7). U vernoemde correct de Amu rivier tijdens het gehoor en zei dat dit een belangrijke rivier was. Gevraagd waarvoor deze rivier belangrijk was, kon u enkel zeggen dat het een grote rivier was en dat het een belangrijke rivier is in Dasht-i Archi (CGVS p. 18). De Amu rivier wordt vooral gekenmerkt omwille van de grens met Tajikistan en de welbekende 'Vriendschapsbrug' over deze rivier die Afghanistan met Tajikistan verbindt, waar tevens ook Sher Khan Port, een van de belangrijkste handelspoorten van Kunduz, ligt (zie toegevoegde landeninformatie 12). Er mag dan redelijkerwijze ook verwacht worden dat u, die beweert heel zijn leven in Dasht-i Archi geleefd te hebben, toch over ten minste één van deze kenmerken had kunnen spreken. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot uw beweerde vertrek, namelijk de periode rond 10 juni 2015, in het district Dasht-i Archi gelegen in de provincie Kunduz verbleven te hebben."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij in haar beslissing geen rekening heeft gehouden met haar profiel van ongeschoolde Afghaanse jongen die zijn regio van herkomst op zeventienjarige leeftijd verliet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf verwarring zaait omtrent haar profiel en zich er derhalve niet dienstig op kan beroepen. Zoals hoger reeds aangehaald, legt de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 februari 2019 een schoolrapport voor. Blijkens de bij dit rapport gevoegde vertaling is de verzoekende partij in het Afghaanse jaar 1394, wat overeenkomt met het jaar 2015/2016 volgens de westerse kalender, geslaagd in de tiende klas van het lyceum van Dawran Kalai. Dit strookt niet met haar verklaringen afgelegd tijdens haar gehoren in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij verklaarde immers ongeschoold te zijn en in Afghanistan enkel naar de koranschool (madrassa) te zijn geweest (stuk 19, verklaring DVZ, nr. 11; stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 14). Volgens het neergelegde schoolrapport heeft de verzoekende partij de vakken Engels, Pasjtoe en Dari gehad, wat afbreuk doet aan haar verklaring enkel Pasjtoe te kunnen lezen maar niet schrijven en behalve een beetje Dari en Nederlands geen andere talen te begrijpen (stuk 5, gehoorverslag, p. 18-19). Op de terechtzitting van 20 februari 2019 geeft de verzoekende partij aan dat zij wel naar school is gegaan maar eerder op aanraden van anderen heeft verklaard niet naar school te zijn gegaan. Het advies van anderen biedt echter geen afdoende verschuiving voor verzoekers eerdere verklaringen. De verzoekende partij werd er in het kader van haar verzoek om internationale bescherming herhaaldelijk op gewezen dat zij te allen tijde en met betrekking tot alle aspecten van haar relaas de waarheid dient te vertellen (zie stuk 19, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies; stuk 5, gehoorverslag, p. 2).

De vaststelling dat de verzoekende partij door het neerleggen van voormeld schoolrapport mist spuit over haar voorgehouden profiel van ongeschoolde jongen die heel zijn leven op het platteland heeft gewoond, ontkracht haar betoog als zouden de haar gestelde vragen omtrent lokale machthebbers en de (ruimere) geografie van haar regio niet aangepast zijn aan haar profiel. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwachtingen van de verwerende partij wat betreft de politieke en geografische kennis waarnaar gepeild werd, dan wel de manier waarop hierover vragen werden gesteld, niet afgestemd waren op haar profiel. Het betoog dat de verwerende partij aan de hand van specifieke landeninformatie moest nagaan in welke mate van de verzoekende partij, gelet op haar profiel, bepaalde kennis kon worden verwacht en dat zij bijkomende vragen diende te stellen over onderwerpen die binnen de leefwereld liggen van iemand met verzoekers profiel, is derhalve niet dienstig. De verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad inzake verzoekers van wie het profiel niet wordt betwist, is om dezelfde reden evenmin dienstig.

Nog daargelaten hogere vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid van verzoekers profiel, biedt een gebrek aan scholing hoe dan ook geen afdoende verklaring of verschoning voor het vastgestelde gebrek aan kennis van belangrijke gebeurtenissen en incidenten in de jaren voorafgaand aan verzoekers komst naar België. Het vereist voor inwoners van de regio geen schoolse kennis om op de hoogte te zijn van belangwekkende gebeurtenissen, waaronder deze gerelateerd aan het offensief van de Taliban dat onder meer geleid heeft tot de val van het districtcentrum van Dasht-i Archi in juni 2015 en de aanwezigheid en misdragingen van de lokale politie. Deze gebeurtenissen en incidenten kunnen redelijkerwijs verondersteld worden deel uit te maken van de persoonlijke en directe leefwereld van inwoners van de streek.

Wat betreft haar jonge leeftijd, toont de verzoekende partij niet aan dat zij ten tijde van haar voorgehouden vertrek uit Afghanistan in 2015 dermate jong was dat zij zich niet bewust kon zijn geweest van wat zich in haar onmiddellijke leefomgeving afspeelde.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de informatie die de verwerende partij van haar verwachte perfect kan worden ingestudeerd, verklaart zij niet waarom iemand die daadwerkelijk uit haar voorgehouden herkomstregio komt deze kennis niet bezit. Om dezelfde reden biedt het feit dat de verzoekende partij meer informatie had kunnen opzoeken over prominente figuren uit haar voorgehouden regio, geen verschoning voor de vaststelling dat haar kennis van (voormalige) provinciegouverneurs van Kunduz beperkt blijkt tot louter namen.

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij op spontane en doorleefde manier kon vertellen over bepaalde zaken alsook details heeft vermeld die niet ingestudeerd kunnen zijn. De Raad benadrukt dat *in casu* niet zozeer verzoekers oorspronkelijke herkomst uit Dasht-i Archi wordt betwist, als wel verzoekers voorgehouden verblijf in deze regio gedurende de laatste jaren voorafgaand aan verzoekers komst naar België. De elementen die in het verzoekschrift worden aangehaald zijn niet van aard een ander licht te werpen op het geheel van concrete en pertinente vaststellingen op basis waarvan terecht kon worden besloten dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt in de laatste jaren voor haar komst naar België verbleven te hebben in Dasht-i Archi. In de mate dat de kennis die de verzoekende partij wél had geen tegenindicatie vormt voor de vaststelling dat zij onvoldoende op de hoogte is van gebeurtenissen en ontwikkelingen gedurende de laatste jaren voorafgaand aan haar voorgehouden vertrek uit de regio, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij het onderzoek onzorgvuldig heeft gevoerd door met deze kennis geen rekening te houden.

De Raad kan, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof hechten aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Dawran Kali gelegen in het district Dasht-i Archi van de provincie Kunduz in de laatste jaren voor haar komst naar België in 2015. Deze vaststelling leidt ertoe dat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar vluchtrelaas en beweerde vervolgingsfeiten, daar deze onlosmakelijk met haar verblijfplaats zijn verbonden.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op meerdere concrete vaststellingen inzake de door de verzoekende partij aangevoerde vervolgingsfeiten die de geloofwaardigheid ervan bijkomend ondermijnen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij deze vaststellingen in haar verzoekschrift ongemoeid laat en dat zij er derhalve geen afbreuk aan doet.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij

vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij haar voorgehouden verblijf in het district Dasht-i Archi van de provincie Kunduz tot aan haar komst naar België in 2015 niet aannemelijk maakt, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

2.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS